

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Sacerdotii Origine & Præstantia - Variis item Industriis, & Praxibus, quibus Sacerdotes boni ad Dei gloriam suámque & Proximi salutem promovendam sunt usi ; Malorum Qvoque Sacerdotum infelici interitu, radicibus, & remediis Cui etiam Compendium Ritualis, ea, quæ pro commodiori Sacramentorum & ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1681

§. 4. De Gulæ intemperantia in Sacerdotibus castigata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48600](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48600)

iculo mortalis culpæ commisi. Tertia est, quòd carnis vi-
cum scandalo multo tempore laboravi.

Item Author loc. cit. aliam narrat historiam de magno
poppam Doctore, qui supra dictæ disputationi interfuerat,
duas præbendas injustè possidebat, quòd scilicet, cum ei-
in gravi infirmitate constituto suafum fuisset, ut alteru-
ram dimitteret, hoc unicum reposuerit: Orate Dominum,
inspiret. Post cujus obitum, cum miraretur quispiam,
quòd tantus Doctor, si peccatum mortale esset, plura bene-
ficia retinere, in tali statu obijisset, mox quasi semi vigilanti
mortuus apprensus dixit: Hæc sola præbendarum causa est,
pro qua infelix ego æternaliter sum damnatus.

Addit postea idein Author hæc verba: Ego in quadam ci-
uitate Episcopali annis undecim commoratus sum, ubi sexa-
ginta duo Canonici sub præbendis pinguisissimis ducentarum
librarum Parisiensium in Matrice Ecclesia seruebant,
quorum plures erant Beneficiorum plurium detentores. E-
go, qualem viuidictam in ipsos viderim, testis est mihi & Ju-
dex SS. Trinitas. Paucos enim vidi, communi morte defun-
gi, sed omnes subito & repente mori, ita ut quidam eorum
adito, quòd unus Sociorum nocte sanus, manè mortuus in-
uentus esset, complois manibus dixerit: quid vultis? se-
cundum usum & morem Ecclesiæ mortuus est, ut videris. Vi-
dego in ea Ecclesia quatuor Archidiaconos sic defungi. Pri-
mus eorum de phalerato equo cecidit, & fracta cervice expi-
ravit. Secundus manè in cathedra sedens mortuus est reper-
tus. Tertius in choro stans, cum ad missam elevatio corpo-
ris Christi fieret, cecidit resupinus, & subtractâ loquelâ cum
sensu, quasi brutum animal tertio die sine Sacramentis est de-
fectus. Quartus confessionem, Sacramentâque recusans
mortuus est, & extra exâmiterium sepultus.

§. IV.

De Gulæ intemperantia in Sacerdotibus castigata.

I. In villa Bruxellensi Brabantix Sacerdos quidam, cum
aliquot annis nihil aliud, quàm Gulam & Luxuriam medira-
ri vi-

ri videretur, iusto DEI iudicio impræmediatè defunctus
nec multò post, cum alius Presbyter socius illius & con-
sals in crepusculo noctis viam ageret extra villam,
vit miserabilem vocem quasi sub terra clamantis, &
gentis. Consternatus autem, qui suam esset, cruce
inquit; cui respondit alter: Ego sum infelix socius
Cumque rursus alter quæreret, quo in statu esset, vixit
ille, vix mihi, vix, vix, quoniam clausit super crepus-
sculum suum. Et cum pennigero quasi volatu vox in longum
delata & audita est. Cantipr. l. 2. c. 30. part. 16.

II. S. Cyrillus in Epistola ad S. Augustinum nar-
rat, cum Sacerdos quidam ebriosus & luxuriosus de hoc
migrasset, tantus duabus noctibus strepitus campanarum
& aliarum rerum auditus fuerit, ut vicini undique ad
siam confluerent, inusitatum spectaculum visuri: &
omnia in templo eversa, & à flammis ambusta reperi-
Candiz Pontifex communes preces indicens, quid
tumultus significaret, indicari petijt. Quo facto S.
nymus cum magno splendore apparens, indicavit, in
corpus Sacerdotis ebriosi in locum sacrum indigere
contigisse, iussitque, ut, sicut olim infernalibus igni-
ternum arsurum esset, ita nunc quoque flammis tempo-
bus concremandum offeratur, quod & factum.

III. Joannes Kokfort Bassoviensis Parochus potu
æquo addictus, cum die quâdam cum Nobilibus deo
propinquis à potu temulentus rediret, arripens lagenam
no plenam, nobilem provocat, ut uno haultu illam
evacuarent; recusante verò altero, ego, inquit, sum Sacerdos
& Pastor, tu verò Nobilis & sæcularis, non audebis me
tantillo potu respondere? Nobilis ergo irritatus, re-
quit, & ebibe prius, ego sequar. Dum ergo lagenam
mè evacuavit Sacerdos, retrosum cecidit quasi mortuus
statim in lectum delatus crepuit medius, ac die sequenti
tinctus est. Oliverius in relat.

IV. Jacobus Feurier Sacerdos Trevirensis à Re-
primùm, postea verò etiam à fide deficiens, cum quondam
funere Nobilis Matronæ concionatus ad vespertinam
beralius bibisset, surgensque de mensa domum rediret
in medijs campis obdormiscens, ab alio ut ipse ajebat

est, vocemque audivit juxta se dicentem : damnatus es, quia territus in fugam se dedit, & domum veniens mox graviter morbo correptus est; cumque visitaretur ab Amicis, hoc illi in ore habuit : damnatus sum : & in hac voce non multo post expiravit. Idem.

V. Jacobus Marchantius in Virga Aaron lect. 11. narrat de duobus Parochis, quorum alter tabulato, in qua nuptiale agebatur convivium, corruente oppressus miserè occubuit, scyphumque adhuc in manu gerens inventus est. Alter autem, dum simili convivio nuptiali intererat, temulentus de altiori loco per gradus corruit, & fracta cervice, subito expiravit.

§. V.

De Superbia in Sacerdotibus castigata.

I. Simon de Tornaco celeberrimus Doctor Parisiensis, cum ob raram scientiam ab omnibus suspiceretur, & Auditorum præ alijs Doctoribus accursum maximum haberet, ob hanc elatior factus eò usque per Superbiam deductus est, ut etiamque publica in disputatione dicere ausus sit, tres fuisse in mundo homines, qui eum sectis & dogmatibus suis subjugaverint, Moysen videlicet, qui Judaicum populum subverterit, Machometem, qui Turcas seduxerit: & Christum, qui Christianos fefellerit. Quà blasphemiâ prolatâ mox à DEO puniendus, cæcis primùm oculis, pro humana voce mugire coactus, & epilepsiâ correptus, omnem scientiam & loquendum usque ad eò amisit, ut nihil præter Aleidem concubinam eam nominare posset. Cantiprat. l. 2. apum. c. 48. p. 5.

II. De alio quoque Sacerdote, superbo admodum, & insolentius, quam decebat, bellicoso, S. Damianus epist. 14. ad Deid. Abbat. c. 6. scribit, eum, cum ob varias lites cum alio quoque potente Domino acie contendere decrevisset, & forte cum socijs Missam audiens verba ista : *Omnis, qui se exaltat, humiliabitur : Et qui se humiliat, exaltabitur :* in Evangelio audivisset, turpissima cum elatione & blasphemiâ dicere ausum esse, veram non esse hanc sententiam vel ex hoc demonstrari, quòd si ipse se coram hostibus suis humiliasset